

NA RAJBÁS, NA FESTIVÁL, JEDEMÉ...

...křičíme a ono to fakt z kopce i bez sněhu jede. S Radkou jsme se domluvily, že těm chlapům ukážeme, že i my, ženské, rozumíme legraci. V pátek odpoledne se na chatě v Hlučově svlékáme do plavek, nazouváme boty na běžky a trochu se posilňujeme rumem. Cesta vedla nejprve do kopce k okraji lesa. Odtud je už vidět Blansko. Dolů „svištíme“ po polích, vůbec se nevlákáme, běžíme. Pomalu se šerí, „aspoň nás nebude vidět“ říkáme si. Ale na asfaltu teď dělají klapky klap, takže je nás stejně naopak slyšet. Asfalt je vlhký. Kdo by to řekl, že nakonec i zde náš pohyb má jistou podobnost bežkováním. Kdo nezkusí, neví. „Jó, praštěné baby“, říkají si zřejmě obyvatelé města. Mnozí zastavují a otáčí se, někteří i povzbuzují.

Trat' tradičního GRENA BĚHU

vede z Blanska furt do kopce až k hospůdce na Hořicích. Aby to bylo ještě těžší, běží se zátěží pětilitrového soudku limonády. „Aleno, makej, ukaž ostatním, co umíš, ... A už se připravuje další závodník s číslem dvě, tak jak se cítíte, před výběhem? Dnes tady máme rekordmana, Dana Orálka“...ještě dlouho slyším doprovázející hlas nikým nepřekonatelného komentátora Aleška. Běžím jako první ze čtyřiceti účastníků do hořického kopce s pětikilovým soudkem

v batohu na zádech. Jako organizátor musím hned po odběhnutí spěchat zpět do kina. Ještě mám sílu, ale vím, že po půl kilometru trasy, právě, když vběhnu do nejhoršího úseku, který vede strmě do kopce, už budu lapat po dechu a trpět. A co se to děje? Dnes u lesa stojí auto s vlečkou a nějací lidé kolem. V cestě leží klády. No, ještě toto, pomyslím si, “ Co to je? “ Mám sílu ještě hlesnout. Jeden ze fešný starších mužů přibíhá nabízí „Já vás přenesu, slečno, nechcete?“ „Za tu slečnu děkuji, hm, kdybych tak nespěchala, nechala bych si říct“..., ale nemůžu se zdržovat, za mnou poběží soupeřky, na obávanou Lasičku sice nemám, ale s těmi dalšími musím bojovat, rotuje hlavou. Přeskakuji široký kmen skáceného stromu a vyrážím dál. Jako bych dostala sílu, letos to jde hladce, zatímco jindy nadávám, na co jsem se to dala. Pomalu, ale bez přestání ukrajuji z dvousetmetrového převýšení a tří kilometrů trasy. Vesnice Hořice se blíží, pak ještě po asfaltu nad ní, až k hospodě pana Poláka, kde závod končí. Tady již čekají časoměřiči, teplá polévka a pak dalších 39 běžců, se kterými si budeme co mít říct.“

Zdraví Alena ☺